

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Bf.II.776/2025. számú ügyben Szegeden, 2026. február 19. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a 11. sorszámú

í t é l e t e t:

Az emberrablás büntette és más bűncselekmény miatt vádlott1 és társai ellen indított büntetőügyben a *Szolnoki Törvényszék* 2024. október 2. napján kihirdetett 22.B.519/2023/25. számú ítéletét *megváltoztatja*:

A vádlottak társtettesként elkövetett önbíráskodás büntetteként [Btk. 368. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont] és személyi szabadság megsértése büntetteként [Btk. 194. § (1) bekezdés] értékelt cselekményeit társtettesként elkövetett emberrablás büntettének [Btk. 190. § (1) bekezdés a) pont 1. és 2. fordulat] *minősíti*.

vádltott1 I. rendű és vádlott3 III. rendű vádlottak esetén a halmazati büntetésre utalást *mellőzi*.

vádltott3 III. rendű vádlott szabadságvesztését *1 (egy) év 8 (nyolc) hónapra enyhíti*.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét *helybenhagyja* azzal, hogy a feltételes szabadságra bocsáthatóságra vonatkozó rendelkezésekből az annak végrehajtása esetén kitéltet mellőzi.

Megállapítja, hogy vádlott1 I. rendű vádlott lakóhelyének címe helyesen: cím1., vádlott2 II. rendű vádlott személyazonosító igazolványának száma: szig.sz.2, vádlott3 III. rendű vádlott anyja neve helyesen: név.

Kötelezi vádlott2 II. rendű vádlottat, hogy fizessen meg 21.500.- (huszonegyezer-ötszáz) forint másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget az állam javára, a Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Szolnoki Törvényszék a fenti ítéletével vádlott1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett önbíráskodás büntetében [Btk. 368. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont] és személyi szabadság megsértésének büntetében [Btk. 194. § (1) bekezdés].

[2] Ezért az I. r. vádlottat halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. Az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy az I. r. vádlott a szabadságvesztés büntetésből – annak végrehajtása esetén – legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[3] vádlott2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett önbíráskodás büntetében [Btk. 368. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont], személyi szabadság megsértésének büntetében [Btk. 194. § (1) bekezdés] és rongálás vétségében [Btk. 371. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont].

[4] Ezért vádlott2 II. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 2 év szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. A II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette és a felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejének tartamára elrendelte a II. r. vádlott pártfogó felügyeletét. Megállapította, hogy a II. r. vádlott a szabadságvesztés büntetésből – annak végrehajtása esetén – legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[5] vádlott3 III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett önbíráskodás büntetében [Btk. 368. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont] és személyi szabadság megsértésének büntetében [Btk. 194. § (1) bekezdés].

[6] Ezért a III. r. vádlottat halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. A III. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a III. r. vádlott a szabadságvesztés büntetésből – annak végrehajtása esetén – legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[7] Kötelezte az I. r. vádlottat külön 256.787.-Ft, a II. r. vádlottat külön 387.434.-Ft, a III. r. vádlottat külön 273.737.-Ft, valamint egyetemlegesen mindhárom vádlottat 28.000.-Ft bűnügyi költség megfizetésére.

[8] Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentettek be:

- az ügyészség mindhárom vádlott terhére súlyosításért, anyagi jogszabály megsértése miatt, eltérő jogi minősítés megállapításáért, valamint a kiszabott szabadságvesztés tartamának lényeges felemelése, a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésének mellőzése és közügyektől eltiltás kiszabása végett,
- vádlott1 I. r. vádlott védője a kiszabott szabadságvesztéssel és az arra vonatkozó indokolással szemben,
- a III. r. vádlott védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés végett és eltérő minősítés érdekében azzal, hogy a III. r. vádlott nem társtettesként, hanem bűnsegédként követte el a bűncselekményt, harmadlagosan enyhítés céljából.

[9] A Jász-Nagykun-Szolnok Vármegyei Főügyészség a fellebbezésének indokolásában arra hivatkozott, hogy a megállapított tényállás részben megalapozatlan, mert hiányos, illetve az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, amikor mellőzte a vádirati tényállás azon megállapítását, hogy a sértettnek a vádlottak fellépéséből nyilvánvaló volt, hogy a szabadon bocsátását követelés teljesítésétől tették függővé. Részletesen kifejtette álláspontját, hogy a vádlottak cselekménye miért minősül álláspontja szerint emberrablás büntettségének az elsőfokú bíróság által önbíráskodás büntettként és személyi szabadság megsértésének büntettként minősítés helyett. Kifejtette továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a minősítés körében a saját álláspontjához képest is tévedett, amikor a vádlottakat a személyi szabadság megsértésének büntette miatt önálló tettesként és nem társtettesként mondta ki bűnösnek. Erre figyelemmel a vádlottak cselekményének társtettesként elkövetett emberrablás büntettként való minősítését, továbbá a kiszabott büntetések súlyosítását indítványozta.

[10] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.368/2024/8. szám alatt az ügyészség által bejelentett fellebbezést az indokaival egyezően fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

[11] Relatív eljárási szabálysértésre, a tényállás kiegészítésére, az ügyészség fellebbezésében indítványozottal egyező eltérő minősítésre tett észrevételeket, álláspontját részletesen indokolta. A büntetések súlyosítására irányuló észrevételei mellett az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az I., II. és III. r. vádlottak társtettesként elkövetett önbíráskodás büntettként és személyi szabadság megsértése büntettként értékelt cselekményeinek társtettesként elkövetett emberrablás büntettként [Btk. 190. § (1) bekezdés a) pont 1. és 2. fordulat] minősítését, a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamának súlyosítását, a kiszabott szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének, továbbá a II. r. vádlott esetében a pártfogó felügyelet elrendelésének mellőzését, a vádlottak közügyektől eltiltásra is ítéletét, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[12] vádlott1 I. r. vádlott védője a fellebbviteli főügyészség indítványára tett észrevételében az ügyészség fellebbezésében foglaltaktól eltérő álláspontját, az elsőfokú ítélet jogi minősítésének helybenhagyását és a büntetés további enyhítését indítványozta.

[13] vádlott3 III. r. vádlott védője a másodfokú eljárásban az ügyészség által előterjesztett fellebbezésre figyelemmel az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, azaz a fellebbezését visszavonta. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet törvényes és megalapozott. Nem osztotta az ügyészség azon álláspontját, hogy a sértett szabadon bocsátását a vádlottak követelés teljesítésétől tették függővé, a vádlottak vallomásai, illetve a sértett tanúvallomása, illetve a buszmegállóban jelen volt tanúk vallomásai alapján sem.

[14] A fellebbezési nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője hangsúlyozta, hogy az I. r. vádlott a cselekmény elkövetésének időpontjában még fiatal felnőtt volt, nehéz életszakaszban. A szülei elváltak, az édesapja külföldre költözött, megingott a szülői háttér. Éretlen volt, meggondolatlan, kontrollálatlan, rossz volt a konfliktuskezelése. Az eltelt idő alatt külföldre költözött az édesapjához, dolgozik, nem fogyaszt tiltott szert, alkoholt, törvénytisztelő életmódot folytat.

[15] A II. r. vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen az eltérő jogi minősítés és súlyosítás érdekében bejelentett ügyészi fellebbezést nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a jogi minősítéssel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy kétséget kizáró módon nem volt megállapítható, hogy a vádlottak a sértett szabadon bocsátását a követelésük teljesítésétől tették volna függővé, így nem volt megállapítható az, hogy társtettesként az emberrablás büntettét követték volna el. Utalt a sértett vallomására, amely alapján nem vonató egyértelmű következtetés arra, hogy a vádlottak a sértett szabadon bocsátását a követelésük teljesítésétől tették volna függővé. Az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[16] A III. r. vádlott védője az írásbeli észrevételében foglaltakkal egyezően szólalt fel.

[17] vádlott1 I. r. és vádlott3 III. r. vádlottak az utolsó szó jogán a megbánásukat hangsúlyozták.

[18] vádlott3 III. r. vádlott hozzájárult a védő fellebbezésének a visszavonásához, erre figyelemmel a III. r. vádlott védője fellebbezésének visszavonása joghatályossá vált.

[19] Az ügyészség fellebbezése az eltérő minősítésre alapos, egyebekben alaptalan, az I. r. vádlott védőjének a fellebbezése alaptalan.

[20] A bejelentett fellebbezések irányára figyelemmel az ítéleti tényállás önbíráskodás büntetteként és személyi szabadság megsértésének büntetteként értékelt bűncselekményekkel összefüggő része tekintetében a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 590. § (1)-(2) és (10) bekezdéseiben foglaltak alapján teljeskörűen, míg a tényállás rongálás vétségeként minősített bűncselekményével kapcsolatos része tekintetében a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjában foglaltak alapján a Be. 591. § (2) bekezdése szerinti korlátok között a Be. 590. § (3)-(5) és (7) bekezdésének alkalmazásával, korlátozottan bírálta felül.

[21] E felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett olyan, a Be. 607. § (1) bekezdése és a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti – abszolút –, illetve a Be. 609. § (1) bekezdése szerinti – relatív – eljárási szabálysértést, amely hatályon kívül helyezést eredményezne, s ezáltal az ügy érdemi elbírálását kizárná.

[22] Osztotta az ítéltábla a fellebbviteli főügyészségnek az ügy érdemét nem érintő relatív eljárási szabálysértésre tett észrevételét. Az elsőfokú bíróság a szóban kihirdetett ítéletének rendelkező részét a Be. 549. § (4) bekezdésében írtak ellenére nem adta át a jelen volt fellebbezésre jogosultak részére. A fellebbezésre jogosultak a jogorvoslati jogosultságuk vonatkozásában nyilatkoztak, illetve fellebbezést terjesztettek elő. Erre figyelemmel az ítéltábla kizárólag az eljárási szabálysértés megállapítására szorítkozott.

[23] Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását a rongálás vétsége vonatkozásában a másodfokú bíróság a felülbírálat korlátozott jellegére tekintettel nem vizsgálhatta, azt megalapozottnak kellett tekintenie. A tényállás egyebekben felderített, további bizonyításnak helye nem volt, erre vonatkozóan az erre jogosultak nem is terjesztettek elő indítványt.

[24] A beszerzett bizonyítékokat az elsőfokú bíróság az ügyiratok tartalmának megfelelően, logikusan, minden lényeges bizonyítékra kiterjedően értékelte, s a tényállást az általa elfogadott bizonyítékokra alapítva, azokkal összhangban állapította meg. Kellő részletességgel elemezte az egyes bizonyítási eszközöket, bizonyítékokat, és a logika szabályainak megfelelően adott számot arról, hogy mely bizonyítékot mennyiben és miért fogadott el, és melyeket miért vetett el. A vádlottak a tények vonatkozásában részben beismerő vallomást tettek, sértett1 sértett és a további tanú vádlottakra tett terhelő vallomásai összhangban álltak egymással és az egyéb bizonyítékokkal.

[25] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás így a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

[26] Nem osztotta a fellebbviteli főügyészségnek a tényállás kiegészítésére tett indítványát, minthogy az elsőfokú ítélet tényállása ezen kiegészítés nélkül is megalapozott, a sértetti tudattartalom annak kifejezett megfogalmazása nélkül is megállapítható, így annak indítványozott megjelenítése szükségtelen volt.

[27] A másodfokú bíróság mindössze vádlott1 I. r. és vádlott2 II. r. vádlottak személyi körülményeit egészítette ki azzal, hogy a bűncselekmény elkövetésekor büntetlen előéletűek voltak, illetve, hogy vádlott3 III. r. vádlott a társulás nevenél karitatív tevékenységet végez (elsőfokú iratok között 18-I. sorszám alatti melléklet).

[28] Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból helytállóan következtetett a vádlottak bűnösségére.

[29] Osztotta az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség álláspontját, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottak magatartását önbíráskodás büntettként és személyi szabadság megsértésének büntettként értékelte.

[30] Az irányadó tényállás lényege szerint a vádlottak sértettl sértettet valótlan indokkal a település buszmegállóba csalták és a sértettel szemben az I. r. vádlott által támasztott követelésnek eleget téve felszólították, hogy fizetnie kell. Ennek érdekében megfosztották a személyi szabadságától, amely állapotot fenn is tartották a cselekmény bevégzettségéig. Végig hangsúlyozták a követelést a sértettel szemben, és a személygépkocsiban ülve többször veréssel, meztelenre vetkőztetéssel, megerőszakolással és a Holt-folyó neve-parton hagyással fenyegették a sértettet, akinek nem volt esélye a gépkocsiban a II. és III. r. vádlottak között ülve a menekülésre. Ezen fenyegetések hatására ajánlotta fel a sértett, hogy a bankszámlájáról pénzt vegyenek fel, és átadta a bankkártyáját a III. r. vádlottnak, aki sikertelenül kísérelte meg a pénzfelvételt az ATM automatánál, amely alatt a sértettet továbbra is bent tartották a személygépkocsiban. A III. r. vádlott által megkísérelt tranzakció sikertelen volt, mivel a sértett szándékosan helytelen PIN-kódot adott meg. Ezt követően a sértett azt állította a vádlottnak, hogy aktiválnia kell a bankkártyáját, ezért a II. r. vádlott kíséretében, aki a sértett ruházatát fogta, úgy indultak a bankautomata felé, amikor is sikerült a sértettnak kitépnie magát a II. r. vádlott fogásából és elszaladt. Ezt követően még a vádlottak még üldözték a sértettet.

[31] Megállapítható tehát, hogy a vádlottak a követelés kiegyenlítése teljesítéséig mindvégig fogva tartották a sértettet, és nyilvánvaló volt, hogy csak abban az esetben bocsájtják szabadon, ha a sértett a tőle követelt tartozást rendezi.

[32] A vádlottak ezirányú tudattartalmának megállapítása a lényeges, nem pedig az, hogy a sértett pontosan mire gondolt. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényekből fel sem merült az, hogy bármi más célból fosztották meg a vádlottak a sértettet a személyi szabadságától, minthogy a követelésük kielégítésre kerüljön. Ezt nem befolyásolja az sem, hogy a sértett elsősorban nem a fogvatartásának fenntartásától, hanem attól félt, hogy megverik, bántalmazzák. Az előbbi külvilágban lejátszódó elkövetési magatartásokból ugyanakkor egyértelmű, hogy a sértett tudatában is megjelent az, hogy a szabadulására csakis akkor kerülhet sor, ha fizet.

[33] A Btk. 190. § (1) bekezdés a) pontja alapján, aki mást személyi szabadságától erőszakkal, illetve az élet vagy testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetéssel megfoszt, és szabadon bocsátását követelés teljesítésétől teszi függővé, emberrablás büntette miatt két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

[34] Ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is utalt, az emberrablás elkövetési magatartása két összetevőből áll, eszközcselekménye a személyi szabadságtól való megfosztás, a célcselekmény pedig, hogy a tettes a passzív alany szabadon bocsátását követelés teljesítésétől teszi függővé.

[35] A Btk. 175/A. §-a szerinti emberrablás büntette és a Btk. 273. §-a szerinti önbíráskodás büntette specialitás viszonyában van egymással. Nem önbíráskodást, hanem emberrablást kell megállapítani, ha az elkövetők személy elleni erőszak és/vagy kvalifikált (élet- testi épség ellen irányuló közvetlen) fenyegetéssel a passzív alanyt személyi szabadságától megfosztják és a szabadon bocsátást akár jogos, akár csak jogosnak vélt, vagy nyilvánvalóan jogtalan követelésük kiegyenlítésétől teszik függővé (BH2001. 413.).

[36] Az emberrablás eszközselekményének – a személyi szabadságtól való tényállásszerű megfosztásnak – meg kell előznie a szabadon bocsátásnak a követelés teljesítésétől függővé tételét. Ez az összefüggés logikailag is nyilvánvaló, hiszen a szabadon bocsátásnak követelés teljesítésétől függővé tétele csak úgy valósulhat meg, ha előzőleg a passzív alanyt személyi szabadságától megfosztották.

[37] Ebből a logikai összefüggésből azonban nem következik, hogy feltétlenül a személyi szabadságtól megfosztás után kell közölni, vagy ezután ismételten is közölni kell a passzív alannal, hogy a szabadon bocsátás feltétele a követelés teljesítése. Az emberrablás büntette megvalósulhat akként is, hogy a tettes előre közli, vagy ráutaló magatartással egyértelműen tudatosítja a passzív alanyban azt, hogy követelése nemteljesítése esetére a személyi szabadságától megfosztja, és a szabadon bocsátás feltétele a követelésnek a teljesítése lesz. Ez esetben is megvalósul ugyanis az a logikai követelmény, hogy a személyi szabadságtól megfosztás megelőzi a szabadon bocsátás feltétel teljesítésétől függővé tételét. Előfordulhat, hogy az elkövető először követelést támaszt a sértettel szemben, aki ezt nem teljesíti. Eddig a követelést támasztó személy részéről a magatartás büntetőjogilag – ha más bűncselekményt nem valósított meg – közömbös. Legfeljebb úgy jön számba, mint indíték, motívum a személyi szabadságtól a követelés kikényszerítése érdekében történő későbbi megfosztáshoz. Amennyiben a követelés nem teljesítése miatt a sértett a személyi szabadságától – személy elleni erőszakkal, avagy úgynevezett kvalifikált fenyegetéssel – megfosztják és az előbb már érvényesített követelést támasztják szabadon bocsátásának feltételül, az emberrablás tényállása teljes.

[38] Az a magatartás is tényállásszerű emberrablás, ha a tettes által támasztott követelést a sértett nem teljesíti, ezért a tettes tudatosítja (kifejezetten vagy ráutaló módon) a sértettel, hogy a személyi szabadságától a követelés teljesítése érdekében fosztja meg és szabadon bocsátásának a követelés teljesítése lesz a feltétele, a személyi szabadságtól tényállásszerű megfosztás pedig közvetlenül következik be, majd a személyi szabadságtól megfosztás után már ismételten nem közli a sértettel, hogy a szabadon bocsátásának mi a feltétele (BH2013. 262.).

[39] Miután a vádlottak a sértettel szemben követelést támasztottak, amit a sértett nem teljesített és emiatt a vádlottak a sértett felé ráutaló módon tudatosították, hogy a személyi szabadságától a követelés teljesítése végett fosztották meg, és szabadon bocsátásának a feltétele a követelés teljesítése lesz, a személyi szabadságtól való megfosztás közvetlenül bekövetkezett, ennek okán a vádlottak az emberrablás törvényi tényállását valósították meg.

[40] Társtettese az emberrablásnak az, aki a társaival szándék- és akarategységben akár a személyi szabadságtól megfosztásban, akár a megfosztottság fenntartásában, akár a követelés támasztás jogi fogalmát kimerítő magatartás tanúsításában részt vesz. Erre figyelemmel a III. r. vádlott is az I. és II. r. vádlottal együtt társtettesként valósította meg az emberrablást, mivel a sértett személyi szabadságától megfosztásában részt vett, a gépkocsiban úgy helyezkedett el, hogy a sértett kijutását akadályozza azzal, illetve a pénz felvételének megkísérlése során is igyekezett a sértett személyi szabadságának megfosztott voltát fenntartani.

[41] A fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság által a vádlottak tekintetében társtettesként elkövetett önbíráskodás büntetteként [Btk. 368. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont] és személyi szabadság megsértésének büntetteként [Btk. 194. § (1) bekezdés] értékelt cselekményt az ítéltábla társtettesként elkövetett emberrablás büntetteként [Btk. 190. § (1) bekezdés a) pont 1. és 2. fordulat] minősítette.

[42] A megváltozott minősítésre tekintettel az I. és III. r. vádlott esetén a büntetési tételkeret 2-től 8 évig terjedő szabadságvesztés lett, a középérték pedig 5 év, míg a II. r. vádlott esetében, a halmazati büntetéskiszabásra vonatkozó szabályokra is figyelemmel 2-től 9 évig terjedő szabadságvesztés, míg a középérték 5 év 6 hónap, azaz az elsőfokú bíróság által alkalmazottakhoz képest enyhébb.

[43] Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság vádlott2 II. r. vádlott azon cselekményét, hogy kidobta a sértett mobiltelefonját az I. r. vádlott gépkocsijából, rongálás vétségéként. Ezen bűncselekmény jogi indokolásának körében azonban elmulasztott hivatkozni a Btk. 459. § (6) bekezdés a) pontjára, amely szerint kisebb a kár, ha az 50.001.-Ft és 500.000.-Ft közötti, amellyel az ítéltábla az elsőfokú ítélet jogi indokolását kiegészítette.

[44] Az elsőfokú bíróság által felsorolt bűnösségi körülményeket az alábbiak szerint helyesbítette, illetve egészítette ki az ítéltábla:

[45] A súlyosító körülmények körében a csoportos elkövetés kapcsán a személyi szabadság megsértése büntette vonatkozásában megállapítást mellőzte, illetve a II. r. vádlott terhére megállapított többszörös bűnhalmazatot is mellőzte, miután két bűncselekményben került megállapításra a bűnössége. Mellőzte az ítéltábla az enyhítő körülmények köréből a vádlottak beismerő vallomását, mivel az csak ténybeli beismerésre terjedt ki, a bűnösségre nem, és nem is volt felderítő jellegű.

[1] Ezzel szemben további enyhítő körülményként értékelte a vádlottak fiatal felnőtt korát és a sértetti megbocsátást - helyesen - mindhárom vádlott vonatkozásában, valamint a bűncselekmény/ek elkövetése óta eltelt hosszabb időt és azt, hogy a vádlottak hosszabb ideje állnak büntetőeljárás hatálya alatt (Kúria 56. sz. BKv.III.10. pont). A III. r. vádlott vonatkozásában továbbá a társadalmi szerepvállalását, karitatív tevékenységét (Kúria 56. sz. BKv.II.5. pont).

[46] A megváltozott büntetési tételkeret mellett a vádlott1 I. r. és vádlott2 II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés helyes és arányos büntetés, annak lényeges enyhítésére az ítéltábla nem talált indokot.

[47] Ugyanakkor a III. r. vádlott esetében a további enyhítő körülményekre, illetve a bűncselekmény elkövetésében betöltött kisebb szerepére figyelemmel a szabadságvesztés további enyhítésére látott lehetőséget az ítéltábla, ezért azt 1 év 8 hónapra enyhítette.

[48] Nem tévedett a törvényszék, amikor a fiatal felnőtt vádlottak vonatkozásában a kár megtérítésére is figyelemmel arra a következtetésre jutott, hogy elegendő a tényleges szabadságelvonással nem járó büntetés kiszabása, és az I. és II. r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztést 4-4 évi, míg a III. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 3 évi próbaidőre felfüggesztette. A bűncselekmény elkövetésében a legagresszívabb magatartást tanúsító II. r. vádlott esetében sem tévedett a törvényszék, amikor a felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejének tartamára elrendelte a pártfogó felügyeletét. Ugyanakkor elmulasztotta annak jogszabályi alapját megjelölni, ezért az ítéltábla azt pótolta a Btk. 69. § (1) bekezdés e) pontjára, a Btk. 70. § (1) bekezdés c) pontjára és 71. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjára hivatkozással.

[49] Ugyancsak elmulasztotta a törvényszék a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabása mellett a vádlottak előzetes bírósági mentesítése lehetőségének vizsgálatát. Ezen vizsgálatot az ítéltábla a 8/2015. (IV. 17.) AB határozatban foglaltakra figyelemmel hivatalból elvégezte. Ennek eredményeként azt állapította meg, hogy a vádlottak által elkövetett bűncselekmény jellegére és az elkövetés módjára figyelemmel a büntetett előlethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alóli előzetes mentesítésre nem érdemesek.

[50] A fent kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta, mivel az egyéb rendelkezései törvényesek.

[51] A másodfokú eljárás során a II. r. vádlott kirendelt védőjének díjával felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelezte a II. r. vádlottat, mivel a II. r. vádlott vonatkozásában a védelmi fellebbezés bejelentésére nem került sor, illetve az ügyészség eltérő minősítésre irányuló fellebbezése eredményre vezetett [Be. 613. § (1) bekezdés].

[52] Az ítélettel szemben a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2026. február 19.

Dr. Mezölaki Erik s.k.

Dr. Halász Edina s.k.

Dr. Joó Attila s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.776/2025/11. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 22.B.519/2023/25. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon *jogerőre emelkedett.*

Szeged, 2026. február 19.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.

a tanács elnöke